ŞAKA

MUHTEKİRLERE ÖLÜM CEZASI VERİLECEK

(Gazetelerden)

— Çok zengin bir tüccar, beni ölesiye seviyor..

— Demek muhtekirin biri!..

No 181

Manzum Roman: 3

Necdet Rüştü Efe

Hoca davet edildi. İlk gün; konağa geldi,
Yemeğe alıkondu.. sofra pek mükemmeldi:
Ortaya konulmuştu büyük hindi dolması.
Hocanın pek gülünçtü bu hindiye salması.
Kollarını sıvadı, bir besmele okudu,
Gövdesine girmişti bir anda iki budu.
Sonra; ya, Allah.. diye, atıştırdı pilâvdan.
Ardından hoşaf geldi.. Hoca durdu o zaman,
Çok içmemek gerekti.. buna içi yanmıştı,
Çünkü başından geçen şu vak'ayı anmıştı:
Geçen yıl çağırılmış o bir düğün evine,
Sofraya kurulmuştu hemen güle, sevine.
Fazla atıştırmıştı, fazla içmişti hoşaf.
Demişti:
— Seriverin şu mindere bir çarşaf,
Şuracıkta yatayım; derman yok dizlerimde!..
Asla eve gidemez her kim olsa yerimde!..

Oda yok.. alınmıyor misafirlerin sonu,
«Mahdum Bey» in yanında yatırmışlardı onu:
Köşede uyuyordu dört yaşındaki bebek.
Hocaya da yaptılar yerde pufla bir döşek.
Yatıp kendinden geçti.. uyandı bir aralık,
Pek fazla sıkışmıştı.. sofa çok kalabalık:
Başörtüsüz kadınlar dışarı etmiş akın.
Malûmya; kaç, göç devri.. şu aksiliğe bakın.
Sofaya çıkamıyor.. nerdeyse çatlıyacak.
Hızır imdat edermiş kul sıkılınca ancak;
Aklına bir şey geldi: bazı suçlar vardır ki
Onu çocuk işlese kusur sayılmaz belki,
Fakat büyükler yapsa dinlenmez gönül, hatır.
Kurtulurdu çocuğun yatağını ıslatır,
Kabahati atardı mahdum beye böylece..
İnsan kıvranamaz ya odada bütün gece!...
Suçu yüklemek için rahatça yavrucuğa,
bir yatak aktarması icap etti çocuğa:
Kendisine yapılan döşeğe taşımıştı.
Ferahlayıp dönünce fakat hoca apıştı:
Kendi ak çarşafını kirletmişti yumurcak,
Hem de daha beteri.. sapsarı bütün yatak.

Bu dehşetli vak'ayı hatırlayınca hoca,
Gövdeye etmemişti bütün hoşafı boca.
İnsanlık bu.. kimbilir.. bugün de bir halt eder,
Belki bu pisboğazlık onu yine alt eder.

★

Besmeleyle başlandı ikindi vakti derse,
Bir ay kalmaz sökecek Tanrı kısmet ederse.
Hoca geniş minderde rahat yeri seçmişti,
Bizim küçük kuzu da karşısına geçmişti.

İlk harf okundu: «Elif».. fakat hoca dermansız..
Aksi gibi bilgiye ziyade hevesli kız.
Hoca şişkin mideyle nasıl ders verir, nasıl:
Kapanıyor gözleri, uyukluyor muttasıl.
Zorla kendine geldi.. yine okudu: Elif...
Fakat ikinci harfi söyliyemiyor herif,
Uyku ağırlığından gözler oluyor şaşı,
Uyuyup, uyanıyor.. düşüp kalkıyor başı.
Mini mini talebe buna ediyor hayret..
Bir aralık gösterdi hoca nasılsa gayret,
Tekrar okudu: Elif.. arama üst yanını:
Hoca pek koyamazdı sıkıntıya canını..
Uykuya dalıverdi.. hem de horluyor.. bu ne:
Sanki ölü toprağı serpilmişti üstüne!..
Tanrım!.. Bu nasıl uyku, bu nasıl horlayıştı;
O an biribirine konak halkı karıştı:
Ne korkunç hırıltı, öküz boğazlar gibi,
Derinden: Tıssss.. diyordu bazı da kazlar gibi!
Dadı uyandırırken mâni oldular: bırak..
İki saat uyudu salyaları akarak.
Arada çıkarmıştı başka gülünç bir ses de;
Utanıldı.. gülündü.. hal kalmadı herkeste.
Lüpçü hafız görüyor rüyada hindileri,
Saldırıyor pilâva, titriyordu her yeri.
Şükür.. Hoca uyandı.. müjdeler olsun eve..
Lala, hürmetkâr sordu:
— Emredilir mi kahve?..
Fakat aldığı cevap onu şaşırtmıştı pek:
— Acıkmışım.. lûtfedin bir parça peynir, ekmek!..

BİR KONCA AÇILIYOR..

Küçük kuzu büyüdü.. yıllar geçti aradan..
Bir şaheser sunmuştu yine yoktan Yaradan:
Kız, çok güzelleşmişti on beşini bulunca.
Gelmiş artık ilkbahar, açılmıştı bir konca:
Yanağına vurmuştu penbe rengi güllerin.
Yanışını görecek yakında gönüllerin.
O gözler.. ah; o gözler.. akı az, karası çok...
Bu baygın bakışların kalblerde yarası çok..
Tez serpilip büyümüş; genç kız vücudü olmuş:
Bacaklar biçim almış; göğüs, kalçalar dolmuş.
Seyrine doyulmazdı: O, ne güzel ayaktı;
Her kadında bulunmaz: Hem beyaz, hem ufaktı.
Kalçası düşük değil.. uzun boy.. incecik bel..
Estetik bakımından en kusursuz bir heykel.
Kız, su perisi gibi, hamama girdiği gün,
Ona değmek zevkile sular kaynardı bütün,
Bir âşık kalbi gibi hemen yanardı taşlar,
Kubbenin gözlerinden hattâ damlardı yaşlar.

— Daha var —

Sene: 4, Cilt: 7, No. 181 FİATI 10 KURUŞ Perşembe — 20 Nisan 1944

SAHİBİ:
A. CEMAL ERKSAN
İdarehane:
İstanbul Ankara Caddesi No. : 71
2 nci kat Hususî Daire
Telefon : 21649
Telgraf adresi : İstanbul Şaka
Posta kutusu : 364

Şaka

ABONE ŞARTLARI:
Türkiye için
Seneliği 500, Altı aylığı 250,
Üç aylığı 130 kuruştur.
Yabancı memleketlere Seneliği
800, Altı aylığı 400 kuruştur.

✻ HER HAFTA PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR EDEBÎ MİZAH GAZETESİ ✻

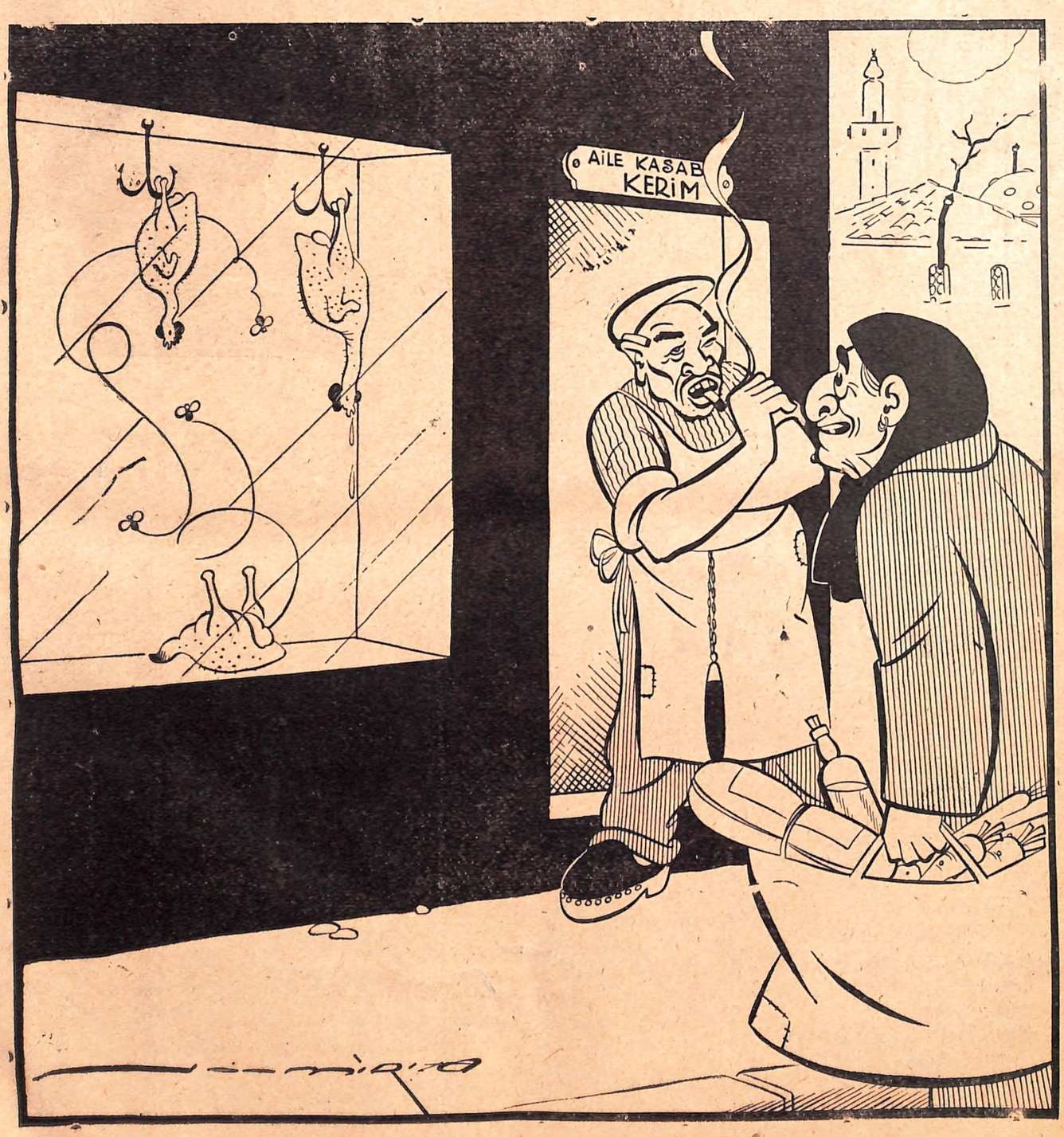

KASAPLARDA KOYUN ETİ BULUNMUYOR..

— Ayol koyunlara ne oldu?..
— Ne olacak hanım, kuşa çevirdik..

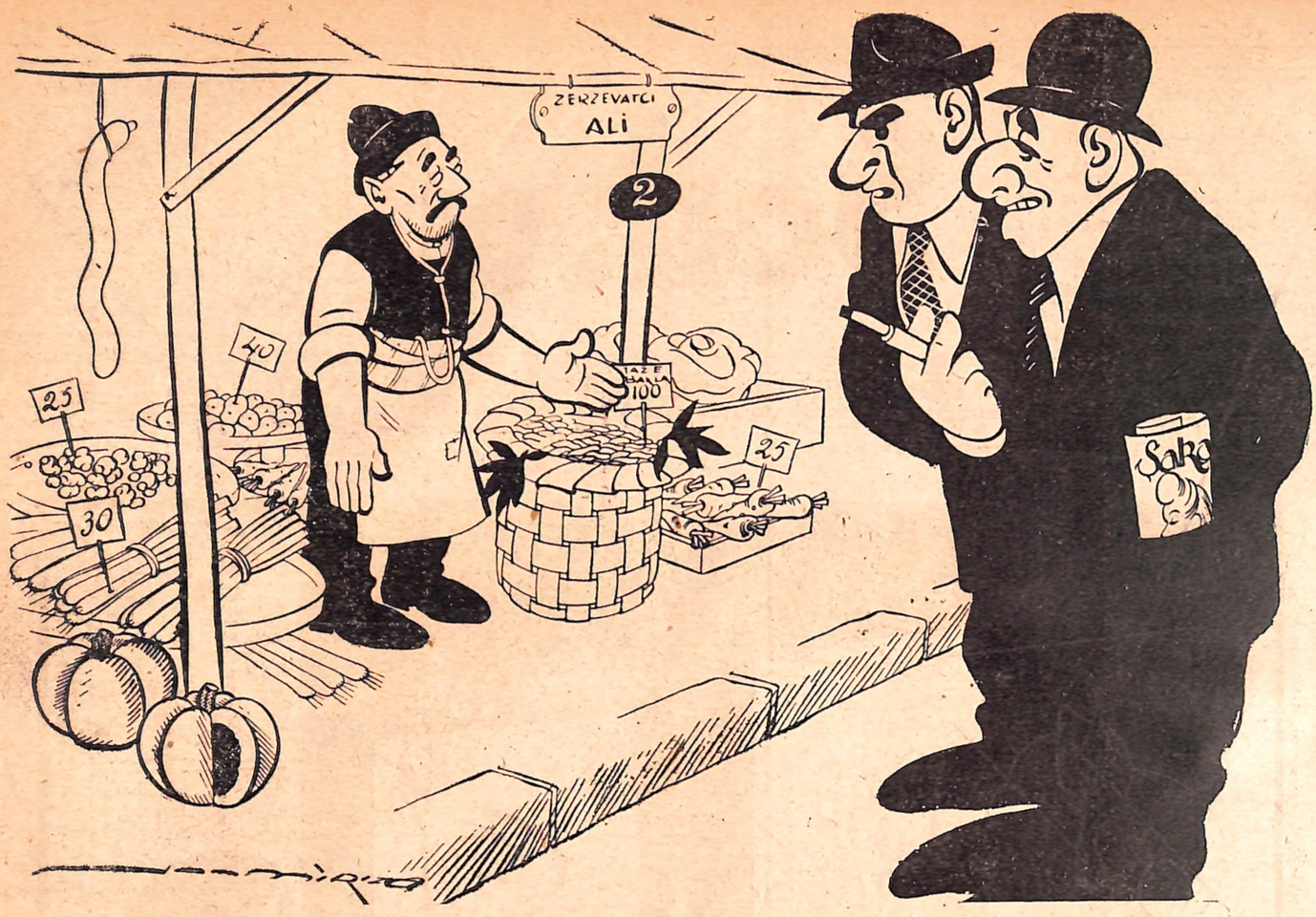

Sebzeci — Buyurun bayım, süt gibi taze baklamız var..
Müşteri — Haydi canım neresi taze, her biri birer kazık!..

HAFTANIN ŞAKASI

KOYUNLAR...

Bu hafta içinde kara borsa bir hayli faaliyet gösterdi ve en sonunda koyunlar da kayıplara karıştı. Kasap dükkânına bakıyorsunuz et yok. Fakat icabı düşünülüyor ve size koyun eti bulunuyor. Ufak bir farkla tabiî: Yüzde beş yüz fiyat farkile...

Bazı hain, kötümser insanlar bu işi belediyemizin koyun etine azamî fiyat tayinile izah ediyorlar. Gûya belediye neye dokunsa elinde sihirli bir değnek varmış gibi o nesne yok oluyormuş! Yalan! İftira!.. Mesele şu, ki: Hak tealâ, oğlu İsmaili kurban etmeğe karar veren İbrahim aleyhisselâmın Tanrıya bağlılığını mükâfatlandırmak için İsmailin hayatını ona bağışlamış ve gökten eli ayağı bağlı bir kurbanlık koyun indirerek onun kesilmesini buyurmuştu. Bu kere, yer yüzünde seller gibi insan kanı aktığını gören ulu Tanrı, artık koyun milletinin boşuna öldürülmesine lüzum görmemiş olacak ki onları bir hamlede kasap dükkânlarından yok etti. Bu kayboluşta:

— Ey insanlar, artık sizin koyundan farkınız kalmadı, bırakın bari koyunların yakasını!.

Diye bir hitap seziyorum.

●

TABUTÇULAR

— Bak, Üsküdardaki Tabutçular sokağının ismi değişiyormuş..

— Ya... Ne oluyormuş?

— Vaktile orada bir mektep kuran Halil Rüştünün namını yaşatmak için onun ismile adlandırılıyormuş...

— Eyvah.. Biçare Halil Rüştü... Öldükten sonra bile tabutçuların elinden kurtulamadı!.

●

GAZETE!..

On iki Nisan tarihli bir sabah gazetesinin birinci sahifesinde şu yanlış dizilmiş iri harfli serlevhaları gördük. Okuyucuları eğlendirecek bir bilmece diye aynen alıyoruz. Doğrularını keşfedemezseniz o günkü günlük gazetelerde arayın:

1 — 18 yaşında bir kız parçalanarah öbdü.
2 — Yeni barem lâhiyasının...
3 — Halhın ziyaretine açıldî.
4 — Apolyon nglere asıl esim olmuştu? v.s...

●

TAŞ YUTAN ADAM

Haftanın en önemli olaylarından biri de şüphesiz taş yutan adamdır. Yutmak esasına göre insanlar türlü gruplara ayrılır: Kül yutan, dolma yutan, hapı yutan, ilâh...

Taş yutmak, şüphesiz yutkunmaların en zorlusile mümkün. Eğer bu hâdise meselâ Amerikada olsaydı, harbe darba bakmazlar, adamcağızı yaka paça bir çadıra dikerler, zorla teşhir edip işletirler, hulâsa parayı taştan çıkarırlardı.

Halbuki bizde böyle bir madenden zerre kadar faydalanılmıyor. Şaka değil, günde yarım kilo taş yutuyormuş adam.

Kendisile uzaktan uzağa görüştüm. İntibalarını sordum:

— Ne şaşıyorsunuz ! dedi, Birinci Büyük Harpte ekmek yerine çamur yutmadık mı ?. Falanca devirde şu niyetine bunu yutturmadılar mı ? Siz her gün ne idüğü belirsiz türlü şey yutuyorsunuz. Ben hiç olmazsa ne yuttuğumu biliyorum. Sizin yuttuklarınız yüreğinize oturuyor, benimkiler mideme!..

●

MESERRET'İN HİZMETÇİSİ

Zamanın bazan ne tuhaf istihzaları var. Şu iki kişiyi dinleyin:

— Zavallı Meserret?.

— Ne olmuş?

— Hizmetçisi 200 lirasını çalmış..

— Asıl meserret hizmetçiye kısmetmiş desene!..

Şakacı

ÖLÜ GÖZÜ

Haftanın Dedikodusu

(Birkaç gün evvel Ankarada kör olduğu halde kendisine bir ölünün gözleri takılarak görmesi sağlanılan hastaya ait haberi gazetelerde okumuşsunuzdur. Bu defa bir muharririmizi Ankaraya göndererek evvelâ o hasta ile, sonra da bu işten anlıyan bir operatörle konuşturduk. Mülâkatı aşağıya derecediyoruz.)

Hastanın odasına yaklaştığımızı davul zurna taklidi çalgı seslerinden derhal anladım ve yeniden göz nuruna kavuşmanın adamcağıza pek te iyi tesir etmediğine karar verdim. Odaya girdim, birkaç adım yaklaşınca, hasta bana doğru atıldı:

— Ula ayı Ömer hoş geldin, nireden çıktın ha?

— Pardon ben Ömer değilim..

— Ah, affedersin şekerim, eski gözümle bakmışım. Nasılsın Mumuşum?

— Mumuş mu? O da kim...

— Ay bu sefer de yeni gözümle baktım. Daha pek iyi seçemiyorum. Reca ederim, şöyle tam karşıma durun. Kimsiniz siz?

— Şaka mecmuasının hususî muhabiri.. Tâ İstanbuldan geliyorum. Geçirdiğiniz ameliyat hakkındaki düşüncelerinizi soracağım..

— Ha.. Hoş geldiniz öyleyse.. Benim ne fikrim olacak minnetten gayrı... Düpedüz körken şimdi görür oldum.. Yalnız bende bir hal kaldı: Eğer eski gözüme rastlarsa, herkesi eski tanıdıklara, yeni gözüme raslarsa, gözümü borçlu olduğum merhume hatunun tanıdıklarına benzetiyor, öyle düşünüyorum. Mübareğin ne de çok aşnası varmış...

— Dünyayı nasıl görüyorsunuz eskisine nisbetle?

— Eskisinden pek farklı değil.. Ama şimdi güzel bir de mazeretim var..

— Nedir o?

— Alacaklılarımı hep kör tarafıma raslatıyorum, tabiî, o zaman hiçbirini tanımıyorum.. Rahat şey değil mi ? Aklınız varsa hiç durmayın, siz de bir ameliyat yaptırın, türlü dertten kurtulursunuz...

Hastayla sohbeti bırakıp adresi verilen operatörü, Ankara kazan ben kepçe bir hayli aradıktan sonra buldum:

— Üstadım, dedim, şehrinizde müthiş bir ameliyat başarıldı. Elbette malûmunuzdur.. Bu hususta ne düşünüyorsunuz? Böyle, dünyayı başkasının gözüyle görmek mümkün müdür?

— Pek tabiî... Meselâ siyasiler yalnız kendi taraflarının gözüyle hâdiselere bakarlar...

— Onu demek istemiyirum, yani uzvi mânada..

— O da mümkündür.

— Mahzurlu olmaz mı?

— Olur tabiî.. Meselâ kan gurupları ayrı insanlar arasında bu ameliye yapılırsa menfi netice verir. Ben avrupadayken bir operatöre göz ameliyatı yapılmak icap ettiydi, yanlışlıkla bir katil ölüsünün gözünü takmışlar. Şu meşhur Dr. Petiot.. Hani gazeteler yazdı. Adam öldürmesinin tek sebebi işte ona vaktiyle katil gözünün takılmış olmasıdır. Hele yanılıp ta bir kadına erkek gözü takarsanız yandınız. Yahut aksi de olabilir: bir erkeğe kadın gözü takılır, gözünü vitrinlerden ayıramaz. Şimdi Pariste rahat etmek istiyen kadınlar hemen kocalarını gözlerinden ameliyat ettiriyorlar.. Adamlar her şeyi kadın gözüyle gördüklerinden hiçbir şeye itiraz etmiyorlar..

— Ya, dedim, öyleyse bizde de bazı erkeklere koyun gözü takılmış olacak...

Üstat:

— Kimlere?

Diye sordu,

— Şüphesiz kılıbıklara..

Cevabımı vererek kalkmak üzere olan trene atladım.

Görünmiyen Adam

ÇOCUK BAYRAMINDA..

Büyük baba — Al yavrum, şu benim küçüklüğümden kalan tabelâyı biraz da sen gezdir!..

SEYRİSEFERİ TANZİM ETMEK İÇİN ŞEHRİN MUHTELİF YERLERİNE AYNALAR KONDUKTAN SONRA...

Şehrimizde seyrisefer...

— Neclâ üzerindeki şık elbiseleriyle âdeta bir vitrine benziyor değil mi?..
— Tevekkeli değil, onun için kendini pahalıya satıyor..

— Haberin var mı, çoraplara el konacakmış!..
— Eyvah, sakın büsbütün kaçmasın?..

ABDÜLHAK HAMİDE DAİR

Geçen ay içinde, büyük şair Abdülhak Hâmid'in eşi Bayan Lüsiyen Tarhan, sabah refiklerimizden birinde hatıralarını yazmağa başladı.

Bu hatıralar edebiyat dünyamızın bir cephesini aydınlatıyor. Fakat onlar arasında bulunmıyacak olan ve şimdiye kadar da hiçbir yerde çıkmamış birkaç hatıra da yok değil. Biz, şimdilik bunlardan bir tanesini okuyucularımıza sunuyoruz:

Abdülhak Hâmit meb'ustu. Mükellef bir hayat sürüyordu. Bugüne nisbetle pek ucuz olan o günlerde, hertürlü lüks ihtiyacını karşıladıktan başka kenarında biraz parası da kalıyordu. Fakat san'atkâr paraya zerre kadar kıymet vermezdi. Âdeta ondan rahatsız olurdu.

Evlerinde her şey aydan aya hazırlanır, hesaplar görülür ve ondan sonra hiçbir şeyle meşgul olunmazdı. Otomobil, altlarında idi. Hulâsa, Hâmid'in para meselelerile uğraşması için bir sebep olmadığı gibi, para harcıyacak bir yeri de yoktu. Fakat günün birinde, akşam yemeklerini yedikleri kulüpte, bir sebep yüzünden, yalnız içki bedelini ödemek usulü çıkarıldı.

Hâmit bir gün bir üzüntüyle eve döndü. Ayın yirmi altı, yirmi yedisi olmuştu.

— Lüsiyen, dedi, ayın sonu geldi..

— Evet...

— Ama paramız yok..

— Neden!

— Öyle ya, kaç paramız var?

— Elli altmış lira kadar var..

— Gördün mü ya... Ne yapacağız şimdi?

— Canım, üzülme, ay başına iki üç gün var, neye ihtiyacımız olacak ki bu kadar para az görünsün?

— Olmaz... Bu para azdır, ay başını getiremiyeceğiz..

Ve bir an durdu. Sonra:

— Haydi, dedi, ver bana o parayı, kulübe gidelim..

Kulübe gittiler. Yediler, içtiler. Hâmit bilhassa yalnız şampanya içiyordu. Otomobille dönerken şairi gayet memnun gören Lüsiyen Tarhan sordu:

— Ne var, sevinilecek bir şey mi oldu?

Şair cevap verdi:

— Aşağı yukarı!. Bütün parayı içkiye verdim. On kuruşum bile kalmadı. Fakat ay başına kadar ne yapacağız diye düşünmekten de kurtuldum!.

Geveze

Şap ve Şeker:

KÂR HADLEİ TESBİT EDİLİYORR

Galiba pek tatlı şey servet; kolay, bol bol kazanç...
Bazı tüccar büsbütün terketti imanı, dini.
Bâri tesbit etseler düstura uygun bir hudut:
En büyük kâr haddi bilmektir, hakikî haddini...

Deli Derviş

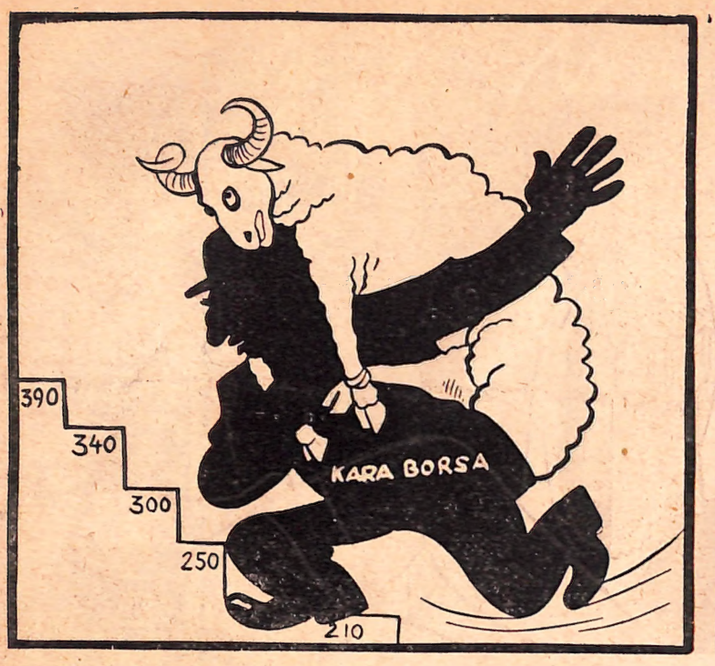

KOYUN ETİ KARA BORSADA..
Karamanın koyunu, sonra çıkar oyunu!..»

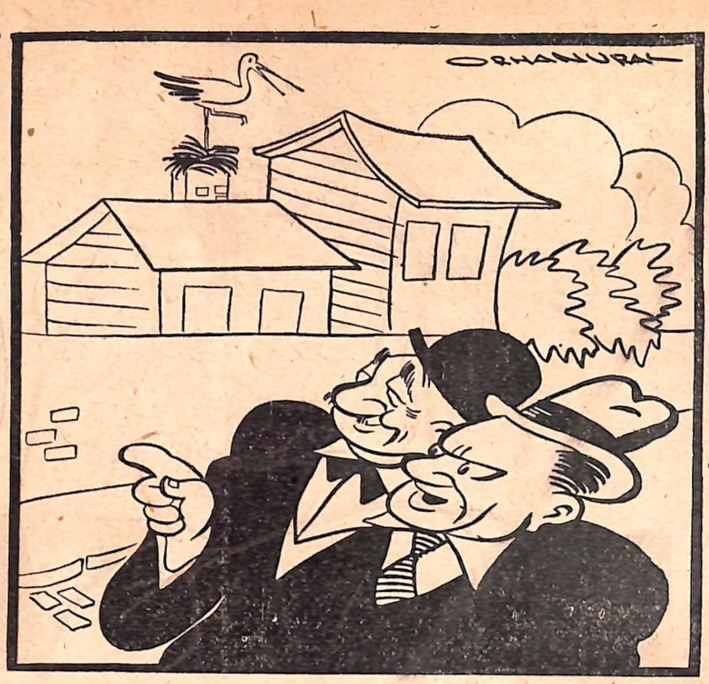

— A.. bak bu sene bütün leylekler bize geliyorlar..
— Tabiî, Avrupada tüneyecek ocak mı kaldı?..

Karışmış Hikâye

veya

Rüya ve Hakikat

Yazan: Cemil Cahit CEM

Arkadaşımız Cemil Cahit Cem'in bu haftaki ŞAKA için yazdığı «Rüya» ve gelecek haftaki için hazırladığı «Hakikat» hikâyelerini bir arada mürettiphaneye göndermiştik. İki hikâyenin birbirine karıştığını gördük. Okuyucularımızın bu işin içinden kolay çıkabileceklerini kesin olarak umuyor, ve pek orijinal bir şekle gelen bu hikâyeyi çok beğeneceklerini tahmin ediyoruz.

Babam da öyle söylerdi: «Kim kılıbık değilim, derse inanma! Eğer kılıbıklıktan kasdedilen şey, erkeğin kadın sözüne uyması ve kadın sözünü dinlemesiyse, her erkek kılıbıktır. Çünkü kadınların ellerinde, sözlerini dinletmek ve dediklerini yaptırtmak için sövüp saymaktan, sevip okşamaya kadar kademe kademe ve çeşit çeşit, tesirli silâh vardır. Onun için evleneceğin kadının sessiz sadasız ve uysal olmasını isteme.. Varsın ceberut, şirret bir şey olsun.. Zaten evlenmeden önce balık kadar sessiz olanları da evlendikten sonra papağan gibi gevezeleşirler...»

Babam, tecrübeli bir adamdı. Sözlerine mim koymuştum. Evlenirken, dediklerini yapmaya karar verdim.

Annem, her zaman derdi ki: «Erkek dediğin kendini, kapıyı kapatışından, merdivenden çıkışından belli etmeli.. Nedir o sümsük, sünepe zamane züppeleri!.. Dedem öksürdüğü zaman evin camları zangır zangır öterdi.. Şurasını iyice belle ki, kadınlar, ne kadar aksini iddia ederlerse etsinler, biraz kaba saba, biraz kazak erkekleri severler.. Onun için alacağın kadına, kendini, bu tarafından göstermelisin. Kaşlarını çattığın zaman, kadın, senin karşında hazan yaprağı gibi titremelidir. Bu sözlerim, kulağında küpe olsun!»

Annemin fikirlerine ve sevki tabiilerine çok itimadım vardı. Bu nasihatten sonra pek sert öksürmeğe başlamıştım.

Bizim mahallede bir mümeyyiz efendi otururdu. Bütün ömrü, karısiyle kızının, fakat bilhassa karısının gölgesi halinde yaşamakla geçtiği için, mahalleli kendisine, karısının adını takmıştı. Şemsiye efendi aşağı, Şemsiye efendi yukarı... Fakat, hayatından şikâyet ettiğini hiç duymamıştım. Bilâkis, mahallenin baştan aşağıya kazak geçinen erkeklerinden ziyade mes'ut olduğu muhakkaktı. Gözüme onun kızını kestirdim. Mağrur, edalı, kimseyi beğenmez, her

— Akıl hastanesinde bir hasta birdenbire ölmüş, ölümü şüpheli görülüyormuş.
— Neden şüpheleniyorlar, dersin?..
— Birdenbire ölüşüne bakılırsa akıllanmış olmasından..

lâkırdısını bir emir verir gibi eden bir kızdı. Mümeyyizin saadeti de göz önünde olduğuna göre, babamın tecrübelerine uyup onunla evlenmekten daha doğru bir iş yapamazdım. Başladım kızın peşinde gezmeğe....

Artık adımlarımı öyle sert atıyordum ki, mahalle kahvesine girdiğim zaman, tepedeki lâmbalar sallanıyordu. Bizim semtin azılı külhanileri bile benim bu halimi göre göre bir çekingenlik, bir sinsilik peydahlamışlardı.

Ne zamandır sessizliği, yumuşaklığile dikkat gözümü çeken yumuk yumuk bir kız vardı. Hasibe, Hafız Ferid'in kızıydı. Zamanla, bu kızın, tastamam annemin anlattığı kadın tipine benzediğini sezmekte gecikmemiştim. Bir akşamdı. Galiba misafirlikten dönüyordu. Yolunu kestim. Birdenbire bileğinden tuttum: «Seni seviyorum be Hasibe! dedim, bana varmazsan dünyayı kana boyarım vallahi!..» Kızcağız duraladı. Birdenbire kıpkırmızı kesildi. Utancından ne yapacağını şaşırdı: «Sahi mi Cemil Bey? dedi. Beni bu kadar çok mu seviyorsunuz?» «Vallahi seviyorum be Hasibe! Dünyay gözüm görmez oldu be!» Yavaşçacık elini çekti. «Aman, dedi, birileri görürse dile gelirim sonra!...» ve sevincinden koşa koşa, etekleri uça uça köşede kayboldu.

Ne yalan söyliyeyim, insan, aklına, uysal, sessiz sadasız ve kılıbık bir erkek tipini canlandırmayı koyunca, bu iş daha güçleşiyor. Önceleri, mümeyyizin kızı Mecbureye yayvan yayvan, baygın baygın bakmakla iktifa ederken, nihayet bu işin böyle yürümiyeceğini, artık açılmak lâzım geldiğini de akıl etmedim değil... Fakat, nasıl açılırsın? Kızda bir azamet, bir gurur... Küçük dağları yaratan o... Bir akşam, alaca karanlıkta önümden geçiyordu. Ben de durmuş, onu seyrediyordum. Rap, rap, rap!. Kadın değil, itfaiye eri kâfir... Gözlerim, onun gittiği yolu takip ederken, birdenbire durdu. Başını arkaya çevirdi: «Hişt, hişt! dedi. Gelsene buraya sen!..» Süklüm, püklüm, süt tasını devirmiş kedi gibi yaklaştım. Şöyle, üç adım berisinde durdum. Gözlerimin içine bir bakış baktı: «Bana baksana sen! dedi. Nedir öyle bir kaç zamandır, ayran alığı gibi yüzüme tuhaf tuhaf bakıyorsun? Vuruldun mu yoksa bana?» Bende tıs. «Ne susuyorsun be? dedi. Hay gözünü sevdiğimin erkeği! Şundaki hale bakın! Girsene koluma... Aptal âşık!» Koluna gireyim mi, girmiyeyim mi? diye düşünürken o, beni bir çekeledi: «Haydi be!. Alık oğlan!» dedi.

Aklım başıma geldi. Rolümü iyice oynayacaktım: «Ak Mecbure hanım! dedim. Birileri görürse ne demez?.. Dillere düşeriz sonra...» ve kolumu çekmemle, tırısa kalkıp kaçmam bir oldu. Arkamdan bir homurtu duydum amma, küfür miydi, kahkaha mıydı, pek bilemiyorum.

O akşamdan sonra bir kaç gün Hasibeyi göremedim. Bana öyle geldi ki, sanki benden kaçıyor, bana görünmemeğe çalışıyor. Vay canıma! Bunu yutar mısın sen Cemil? Hayır yutmazsın? Eh, ben seni bir kere daha görmiyeyim Hasibe? diye düşündüm. Tesadüf bu ya.. Hemen o akşam, yine rastlaştık. İki adımda yanına ulaştım. Omuzlarından tutmamla fırıldak gibi çevirmem bir oldu. «Bana baksana sen kahbe! Ne diye kaçıp duruyorsun benden?» Kıpkırmızı kesildi, ne diyeceğini, ne yapacağını şaşırdı. Bir şeyler kekeledi. Gözlerinden yaşlar boşanır gibi oldu. Tam sırasıydı. «Çatlasan da patlasan da alacağım seni.. Anladın mı? dedim. Elimden kurtulacağını sanıyorsan nafile!.. İcap ederse seni de, ananı da, babanı da kaçıracağım, anladın mı?» Fena halde duralamıştı. Aşkın bu kadar şiddetlisini, okuduğu romanlarda da görmemiş olacaktı. Birden silkindi. Kendini kurtardı. «Garib! Çok garib!» diye bir şeyler kekeliyerek kaçtı, gitti. Artık peşinden koşmadım. Kızı tamamen hâkimiyetim altına aldığımdan emindim.

İki akşam sonra Mecbure ile tekrar karşılaştık. Yine yüzüme yiyecekmiş gibi baktı. Benden ses çıkmadığını görünce, geri döndü. Yakama asıldı: «Gel buraya, sünepe!..» dedi.» Bir şeyler kekeledim. Yüzüme tükürürcesine güldü: «Gûya beni seviyorsun ha?..» dedi. «Bilmem!» demişim. Birden neye uğradığımı anlıyamadım. Suratımın ortalık yerine bir yumruk indi: «Senin gibi erkeği müzeye koymalı!» diye bağırdı.«Defol karşımdan. Bir daha bakayım deme, gözlerini çıkarırım vallahi!.. Seni gidi erkek müsveddesi seni!» Söyliyecek hiç bir söz bulamamış gibi «Billâhi babam böyle nasihat etmişti!» diyebildim. Bir tokat da sol yanağımda şakladı. «Git de babana var öyleyse, küçük hanım!» dediğini ve hızla uzaklaştığını ancak sezebildim.

İki akşam sonra Hasibe ile tekrar karşılaştık. Yine yüzüne yiyecekmiş gibi baktım. Ses çıkarmadığını görünce, ileriledim, yakasından tuttum: «Gel buraya pısırık!» dedim. Bir şeyler kekeledi. Yüzüne tükürürcesine güldüm: «Seni seviyorum Hasibe!» dedim. «Bilmem!» diyebildi. Birden neye uğradığımı anlıyamadım. Suratımın ortalık yerine bir yumruk indi: «Senin gibi erkeği müzeye koymalı! diye bağırdı. Defol karşımdan. Bir daha yanıma yanaşayım deme, bacaklarını kırarım vallahi... Seni gidi kazak müsveddesi seni!..» Söyliyecek hiç bir söz bulamamış gibi: «Billâhi annem böyle nlsihat etmişti!» diyebildim. Bir tokat da sol yanağımda şakladı: «Git de ananın dizinde otur öyleyse, kazaklık heveslisi seni!..» dediğini ve yüzüme hain hain baktığını sonra hızla uzaklaştığını ancak sezebildim.

Cemil Cahit CEM

Alacaklı kömürcü — **Kusura bakma bayım, para diye boyuna başını ağrıtıyorum.**

Borçlu müşteri — **Evet, verdiğin marsıklardan belli?..**

Şaka

36 sahifelik dört renkli bir fevkalâde sayı hazırlıyor..

•

Bir çok karikatürler, hikâyeler, fıkralar, şiirler..

1 Mayısı sabırsızlıkla bekleyiniz

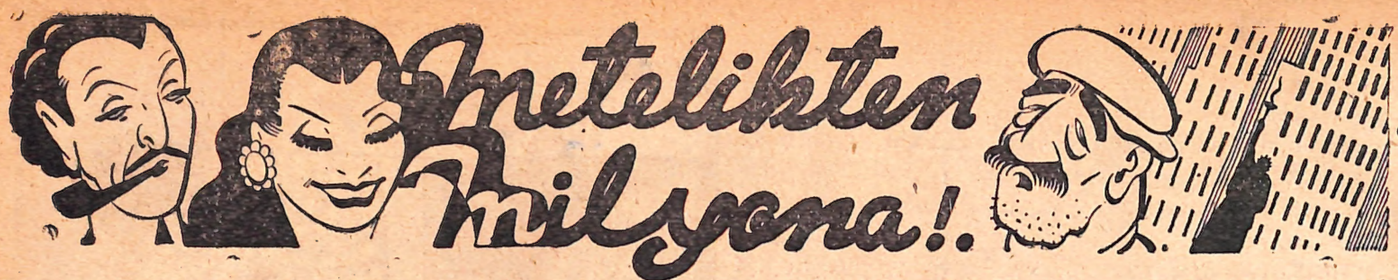

Seyahat, Macera, Aşk ve Sinema Romanı — Yazan: Cemil Cahit CEM

— 21 —

— Yanınızda Mister Kraft varken, gangsterlerden filân korkmazsınız.. diyordu. Burada usuldendir. Bütün meşhurların yanında bir iki muhafız bulunur. Kraft, bir orduya bedeldir .

Saffet sordu:

— Çevireceğimiz film hakkında Mister Goldştayndan da izahat alamadıktı.

Mister Şek'in:

— Canım onları konuşacak vaktimiz var! dedi. Sizleri tam istediğim gibi buldum. Önce şu gazetecileri savuşturalım da..

İstasyon binasından içeri girince, kendilerini çeşit çeşit adamdan mürekkep bir kalabalığın ortasında buldular. Londrada olduğu gibi burada da magnezyum ışıkları yandı, söndü. Fotoğraflar işledi. Sonra Londradakinden fazla olarak, gazetecilerin sual yağmurları başladı. Sualler de ne suallerdi hani?

— Elmasları kurtarırken kaç hayduta görüştünüz?

— Şimdiye kadar kaç kere evlendiniz?

— Otomobil, tayyare, lokomotif, motorbottan başka ne kullanmasını bilirsiniz?

— Günde kaç defa yemek yersiniz?

Mister Şenk bu söylenilenleri ve daha bunlar gibi bir sürü suali garip ve yayvan fransızcasiyle Saffetle Hafıza tercüme edince Hasbi:

— Ha.., dedi. Tamammm.. bunlar, Amerikanvari cevaplar istiyorlar her halde... Onnik de beri yandan söylenip duruyordu:

— At kardeşim.. arkanda müslüman köyü yok.. savur savurabildiğin kadar. Şimdi beni göreceksin ya.. bak benden ibret al..

Zaten ciddi ve acaip tavriyle arkadaşları arasında kendini hemen belli eden Onnik, görünür görünmez gazetecilere grupun en mühim şahsiyeti olduğu intıbaına vermişti. Hemen onun çevresini kaplayıverdiler. Artık Onniğin karıştırdığı lisan halitasını dinlemeliydi. Türkçe, ermenice, fransızca, almanca ve yolda elinden bırakmadığı küçük bir cep lûgatinden ezberleyebildiği ingilizce kelimelerden yapılmış, dünyanın en duyulmadık dili..

Bir gazeteci ona «Siz kimsiniz?» diye sormuştu. Onnik bütün yol müddetince uzatmıya gayret ederek dokundurtmadığı ve şimdi ensesine kadar dökülen saçlarını gayet artistik bir pozla sıvazlıyan kendini takdim etti:

— Onnik, Çiçekyan... Artist, rejisör, muharrir, şair, müzisyen... Şarkın Stokovskisi.

Mister Şenk, bu söylenilenleri, dilinin yettiği kadar ingilizceye çevirmeğe çabalıyordu. Onniğin meslekleri sayıldıkça gazetecilerin ağızları açılıyor, gözleri büyüyor ,gittikçe hindi gibi kabaran muhatiplarının karşısında ufaldıkça ufalıyorlardı. Lâkin hazret, şimdiye kadar saydıklarını kâfi görmemişcesine devam etti:

— Cambaz, hokkabaz, ispirtizmacı, manyatizmacı, illüzyonist, ressam, karikatürist....

Afallıyan, yalnız gazeteciler olsaydı, iyiydi. Saffetle Hasbi de bu işin sonunun nereye varacağını merak etmeğe başlamışlardı. Hasbi:

— Herif bize meslek bırakmadı!. diyordu.

Bir gazeteci, ortalığa bir sual savurdu:

— Müthiş bir adammış... Amerikada hiç kendisini tanıyan var mı?

Onnik küstah ve palavracı, sonunu düşünmeden attı:

— Amerikada çok yakın ve sıkı fıkı bir akrabam vardır, ki kendisini hepiniz tanırsınız.. Bana yazdığı mektuplarda daima benim gibi bir hısma malik olmaktan iftihar duyduğunu söylerdi..

— Kimdir? dediler.

— Rejisör Hanulyan!

Her kafadan bir ses çıktı:

— Ooo.. Manulyan'ın akrabası.. Çok enteresan...

Onnik, savurmıya devam etti:

— Bizim aile, soycak artistik kabiliyete maliktir. Mefşur Manakyan, Benliyan hep akrabalarımdır.

Gazeteciler atıldı:

— Bunlar kim?.

Onnik fütursuz:

— Manakyan, yeryüzünde teatroyu ilk icat edendir,. Benliyan da dünyaya opereti getiren adamdır.. Büyük babam Mgırdıç Çiçekyan ise, Fransanın mefşur Lümyer fotoğrafı fabrikalarında mühendis idi: Dünyanın ilk sinemasını icat etmiş ve lâkin o sıralarda meftolmuş ise, keşfini Lümyer kardeşlere hediye etmiş ve sinema, onların icadıymış gibi ilân olunmuştur..

Hasbi'le Saffet artık korkudan bir şey dinliyemez olmuşlardı. Manakyanın Osmanlı tiyatroculuğunda mühim bir mevkii olduğunu duymuşlardı. Fakat dünyaya ilk tiyatroyu getirdiği iddiası bütün tarihin taban tabana zıd bir şeydi. Benliyan'a gelince, Manakyan'ın tiyatrosunda oynıyan bir operet artisti değil miydi? Dünyaya opereti ilk getirenin o olduğu iddiası ne oluyordu? Bu, ne savuruktu a dostlar; ne atmaktı bu?.

Onnik, hiç çekinmeden bu ipe sapa gelmez iddialarına devam edeçekti.. Fakat Allahtan ki o sırada Melâl ile Mis Pavıl da salona girmiş bulunuyorlardı. Bir erkek ne kadar meşhur olursa olsun, meclise giren bir kadın daima, daha fazla ilgi uyandırır. Nitekim, gazeteciler de Melâlin mânalı yüzünü, ince endamını ve esmer tenini görünce hemen ondan tarafa seğirttiler.

Hattâ bir tanesi:

— Vunderfol! Harikulâde!. diye bağırdı. İşte Amerikan perdesine yaraşacak mükemmel bir şark yıldızı.. Bu kimdir?

Onnik kimsenin müdahalesine meydan bırakmadan, saçlarını sıvazlıyarak atıldı:

— Yakın şarkın en namlı sahne ve film yıldızı Mis Meli Lamur!..

Bir gazeteci:

— Lamur? Lamur? dedi. Doroti Lamur'la bir akrabalığı var mı?

Onnik, tereddüt bile etmedi:

— Hayır ama öteki Lamur, vaktile bunların evinde hizmetçiydi....

Allahtan ki bu martaval gazetecilerin Melâl karısında duydukları hayranlık sırasında kaynadı, gitti. Saffet, Onniğin yanına sokuldu:

— Aman birader, biraz fren yap.. Ölçüsüz kaçmıya baladı..

Onnik, yanına sokulanı yine bir gazeteci sanmış:

— Evet!. diyordu. Hizmetçiyken sonradan evde yükte hafif pahada ağır ne bulduysa tırtıklayıp sıvışmış, Amerika yolunu tutmuş ise.. Çaldıkları yetmoormuş gibi üstelik, ailenin adını da aşırıp kendine mal..

Lâfını bitiremedi. Saffet, gırtlağına sarılıvermişti:

— Ne yapıyorsun be Onnik! Delirdin mi sen?

Onnik, gururdan bir türlü yere inmiyen ve tavanlarda gezen gözlerini, nihayet insanlar hizasına indirmeğe tenezzül edince Saffeti gördü:

— Ne oloor be?.

— Ne oluyoru var mı ? Doroti Lamur'u Melâl'in hizmetçisi yaptın! Karı bunu duyup da bizi dava edersе...

Onnik afalladı:

— Duydular mı ? Çaktılar mı ?

— Duydular mı ? Çaktıalr mı dersin?

— Allahtan duyınadılar. Yoksa tamamdı..

Amerikan gazetecileri Melâl'in etrafını almış, onunla konuşuyorlardı. Mis Pavıl arada tercümanlık ediyor, genç kız ölçülü cevaplar veriyordu. O iş bitince Saffetin etrafına toplandılar..

Hafız beri yanda henüz kendisine gösterilmiyen alâkaya içerliyormuş gibi duruyordu ama iş inada binmişti... Eğer Onnikten daha sunturlusunu savurup herkesin ağzını bir karış açamazsa yuh olsundu..

Bu sırada kısa boylu ve çelimsiz bir gazeteci de ona yanaştı:

— Siz kimsiniz?

Hasbi elile garip bir işaret yaptı:

— Hasbi Ramses!..

— Ramses? Yabancı bir isim değil bu!.

— Evet.. Meşhur Mısır firavunu Ramses'in yüz otuz sekizinci batından torunuyum ben!..

Gazetecinin ağzı kulaklarına varmıştı:

— Aman!. dedi. Yavaş söyleyin. Sizinle şöyle bir kenara çekilelim de kimse duymadan sansasyonel bir röportaj yapayım..

Bir köşeye sindikleri zaman Hasbi anlatmıya başladı:

— Evvelce müze direktörüydüm. Sonradan bir gün yüz otuz sekizinci batından dedemin tavsiyesile artist oldum.

Gazetecinin gözleri açıldı:

— Ramses mi size artist olmanızı tavsiye etti?

— Elbette!.

— Nasıl?

— Devam edecek —

Turhan Sultan

Yazan:

Kadircan KAFLI

BUGÜN ÇIKTI

Osmanlı devrinde padişahlar ve devlet işleri üzerinde mühim rol oynayan kadınların hayatlarını tarihî hakikatlere tamamiyle uygun, fakat roman şeklinde anlatan ve (Kösem Sultan) la başlayan seri büyük bir rağbetle karşılandı.

Bu serinin ikinci kitabı olan Turhan Sultan da ayni derecede nefis bir cilt halinde ve üç renkli bir kapak içinde basılmıştır.

Osmanlı sarayında kırk yıl saltanat süren, Köprülüler devrini açan, oldukça iyi bir şöhret sahibi olan bu Rus kadının hakikî romanını mutlaka okuyunuz.

Her yerde 50 kuruştur.

İstanbul, Ankara Caddesi, 71 Numarada Yeni Mecmua İdarehanesi.

BIR AŞKIN ROMANI

Senenin en güzel ve heyecanlı romanı

Yazan: **Pearl S. Buck**

Türkçeye çeviren: **Adnan Tahir**

Bütün dünya dillerine çevrilen ve bir kaç ay içinde milyonlarca satılan bu harikulâde roman birkaç güne kadar idarehanemiz tarafından neşrolunacaktır. Okuyucularımıza şimdiden hararetle tavsiye ederiz.

ADEMİ İKTİDAR

ve bel gevşekliğine karşı

HORMOBIN

Her eczanede bulunur. P. K. 1253. Reçete ile satılır.

10 SENE GENÇLEŞME

Meşhur bir cild mütehassısının bu şayanı hayret keşfinden istifade ediniz: "Biocel" tabir edilen kıymetli bir gençlik unsuru; Şimdi yegâne cild gıdası olan Penbe renkteki Tokalon kreminde mevcuttur. Akşamları yatmazdan evvel kullanınız. Siz uyurken cildinizi besler ve gençleştirir. Sabahları da (Yağsız) beyaz renkteki Tokalon kremini sürünüz. Bu sayede cildiniz taze, nermin ve kadife gibi yumuşak bir hal alacaktır.

misafir gelince

SODALI LİKÖR

İKRAM EDİNİZ

PARFÖM SOLİD

MAKBULE GEÇECEK GÜZEL BİR HEDİYEDİR

GRİPİN

BAŞ, DİŞ, NEZLE, GRİP

Nevralji, Kırıklık Romatizma ve Bütün Ağrılarınızı Derhal Keser. İcabında üç Kaşe Alabilirsiniz.

Taklitlerinden sakınınız.

BİR HAKİKAT

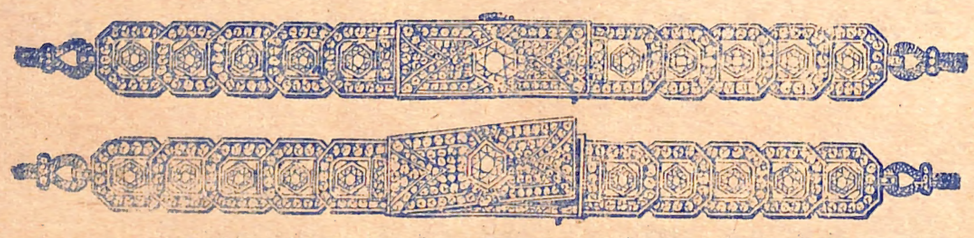

Pırlantalı ve elmaslı saatlerin bütün hakikî evsafı meşhuru âlem olan **SİNGER** saatlerinde toplanmıştır.

Bunun çin: Saat alacağınız zaman tereddütsüz **SINGER** saati almanız ve saatin üzerindeki **SİNGER** markasına, müessesemizin adresine dikkat etmeniz lâzımdır. Satışımız peşindir. Emsalleri gibi 15 sene garantilidir.

ADRES: SİNGER SAATLERİ Mağazası — İstanbul - Eminönü No. 8

Ankara acentası: Seyfullah ve Necib Kardeş. Bankalar 39

TARİHTEN ÇİZGİLER

İktibas Hakkı Mahfuzdur.

KAPİTÜLÂSYONLAR DEVRİNDE AVUSTURYA BANDIRALI VAPURDAN GÜMRÜĞE ÇIKIŞ...

Yolcular — Aman çavuş bizi de bırak da geçelim.. Bak o adamı saldın, gidiyor?
Zaptiye — O ecnebidir görmüyor musunuz? Size izin yok daha. Muayene olacak, izin gelecek ondan sonra!
Tayfa — (Merdivenin başındakilere) Siz Osmanli. Size yok çikmak şimdi!..
Yolcu — Allah Allah.. Osmanlı olduksa kabahat mi ettik? Oyun etme bak o şapkalı nasıl geçti?..

FAZLA ŞIŞMANLIĞA KARŞI

RADYOKARBON

TABLETLERİ

Mide ve barsakların muntazam çalışmasını temin eder.

Bütün eczanelerde bulunur.

Umumi Neşriyat Müdürü: E. R. Uzman — Basıldığı yer: Ahmet Sait Matbaası